

7. den – Přijetí Ducha sv.

13. 3. 2021

Sk 2,1-13

Když přišel den Letnic, byli všichni jednomyslně spolu. Náhle se z nebe ozval hukot, jako by se řítíl prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. Ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, které se rozdělily a spočinuly na každém z nich. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

V Jeruzalémě tehdy pobývali zbožní Židé z každého národa na světě. Když se ozval ten hukot, sešla se spousta lidí a byli ohromeni, protože je každý slyšel mluvit svou vlastní řečí. Úžasem bez sebe říkali: „Hled'te, copak ti všichni, kdo tu mluví, nejsou Galilejci? Jak to, že tedy každý slyšíme svou rodnou řeč? Parthové, Médové, Elamité a obyvatelé Mezopotámie, Judeje i Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie i Pamfylic, Egypta i krajů Libye vedle Kyrény a příchozí z Říma, jak Židé, tak proselyté, Kréťané i Arabové – slyšíme je mluvit našimi jazyky o velikých Božích věcech!“ Všichni žasli a nevěděli, co si o tom myslet. „Co má tohle znamenat?“ ptali se jeden druhého. Někteří se ale posmívali a říkali: „Opili se novým vínem!“

Boží duch mluví ke každému člověku jeho vlastní řečí. I mně Bůh sesílá svého Ducha. Jak mohu rozumět tomu, co mi říká, jakou s ním mám zkušenost?

Sk 4,31-37

Místo, na kterém se shromáždili, se po jejich modlitbě zatřásl. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali směle mluvit Boží slovo.

Celé to množství věřících mělo jedno srdce a jednu duši. Nikdo nic nenazýval svým vlastním majetkem, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali svědectví o vzkříšení Pána Ježíše s velikou mocí a na všech spočívala veliká milost. Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi, protože ti, kdo vlastnili pole nebo domy, je prodávali a utržené peníze přinášeli k nohám apoštolů. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval. Joses, který od apoštolů dostal jméno Barnabáš (což v překladu znamená Syn potěšení), levita původem z Kypru, prodal své pole, přinesl peníze a položil je k nohám apoštolů.

Duch shromažďuje, sjednocuje, nerozděluje. Duch vede k velkorysosti, štědrosti, radosti a odvaze. Co mohu přinést já ke společnému dobru?

Mt 28,16-20

Jedenáct učedníků pak odešlo do Galileje na horu, kterou jim Ježíš určil. A když ho spatřili, klaněli se mu, i když někteří pochybovali. Ježíš k nim přistoupil a řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte. Získávejte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“

Pochybnosti patří k životu, a to i k životu s Bohem. Přes tyto pochybnosti Ježíš všechny rozesílá, aby o něm svědčili, a slibuje jim svou přítomnost, na niž si stejně jako my nemohou sáhnout. A přece je. Kam mne Ježíš posílá, kam mne moje srdce táhne?

Jan 20,19-23

Večer téhož dne, onoho prvního dne v týdnu, se učedníci kvůli strachu z židovských představených sešli za zavřenými dveřmi. Vtom přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: „Pokoj vám.“ Po těch slovech jim ukázal své ruce i bok. Učedníci byli šťastní, že vidí Pána. „Pokoj vám,“ opakoval Ježíš. „Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny; komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.“

„Pokoj vám“, opakuje Ježíš při setkání se svými učedníky po svém zmrtvýchvstání. I mně nabízí svůj pokoj, což není obyčejný klid, nýbrž zakotvenost. Ze své zakotvenosti mohu v síle Ducha pomáhat druhým, aby našli tu svou.

Ježíš posílá své učedníky odpouštět. Komu nebo čemu dlužím své odpuštění?